

v nemoci podle § 12 zákona č. 9/1914 ř. z. nárok na plat po dobu deseti týdnů, tudíž po dobu delší, než mu bylo přiznáno soudem odvolacím. Žalobce však uplatňuje nárok na plat po dobu tří měsíců, poněvadž prý výpovědní lhůta smluvně ujednaná činila tři měsíce. Než tato smluvená lhůta nemá významu podle § 12 zák. č. 9/1914 ř. z., nýbrž jen zákonná výpovědní lhůta podle § 19 téhož zákona. Ježto tato výpovědní zákonná lhůta činí jen deset týdnů, příslušel by žalobci plat jen ještě za čtyři týdny v měsíci červenci 1934. Tento plat však není předmětem sporu, neboť žalobce se domáhá platu jen za měsíc srpen a polovici měsíce září 1934. Pro tuto část žalobního nároku jest tudíž nezávažné, že odvolací soud k rozhodnutí o ní použil zákona č. 20/1910 ř. z. Co do náhrady za dovolenou žalobce napadá rozhodnutí dovolacího soudu jen, pokud jde o náhradu za dovolenou v roce 1930 až 1933, neprovedl však dovolání, pokud jde o tuto náhradu za rok 1934, takže částečně pro neprovedení dovolacích důvodů muselo zůstat bez úspěchu. Nárok na náhradu za dovolenou v letech 1930 až 1933 zamítl odvolací soud z týchž důvodů jako první soud, že se totiž žalobce této náhrady domáhal opožděně. Proti tomu žalobce právem namítá, že se odvolací soud neobíral jeho tvrzením, že se o dovolenou vždy hlásil a že mu ji žalovaný odepřel. Kdyby tomu tak bylo, měl by nárok na náhradu za dovolenou, ježto by pak nebyl správný právní názor odvolacího soudu, že ji uplatnil opožděně. Měl proto již první soud učiniti o tom zjištění, zda se žalobce o dovolenou hlásil a zda mu byla odepřena. Neučinil-li tak ani soud odvolací, není věc zralá k rozhodnutí. O náhradě za dovolenou bude rozhodnuto podle toho, zda bude možno použití zákona o statkových úřednících či zákona o obchodních pomocnících. Zákon o statkových úřednících nemá ustanovení o zaměstnancově nároku na dovolenou a platily by proto podpůrné předpisy obecného práva občanského, ke kterým nutno počítati i zákon č. 67/1925 Sb. z. a n., kterým se zavádí placená dovolená pro zaměstnance. Kdyby bylo použití ustanovení zákona o obchodních pomocnících, platilo by ustanovení § 17 zákona č. 20/1910 ř. z. (Sb. n. s. civ. č. 14369). Ustanovení zákona č. 154/1934 Sb. z. a n. tu neplatí, ježto služební poměr byl zrušen výpovědí danou ještě před účinností tohoto zákona, a ustanovení jeho nelze použítí, třebaž služební poměr skončil až za jeho účinnosti, jak bylo dovedeno v rozhodnutí nejvyššího soudu Sb. n. s. civ. č. 14539, ke kterému se odkazuje.

Čís. 15743.

Z ustanovení zák. č. 302/1920 (§ 34) Sb. z. a n. neplyne, že disciplinární řád pro úředníky spořitelen, reschválený ministerstvem vnitra, neplatí vůči zaměstnanci spořitelny, stal-li se součástí obsahu jeho služební smlouvy.

Ani zákon č. 302/1920, ani dobré mravy nevyžadují, aby ředitelství spořitelny bylo vůbec vyloučeno z kárného řízení proti zaměstnanci spořitelny.

Soudy jsou oprávněny přezkoumávati kárné nálezy proti zaměstnancům spořitelny po formální i věcné stránce.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1937, Rv I 1880/36.)

Srv. Sb. n. s. č. 3123, 15774.

Žalobce se domáhá jednak určení, že jeho služební poměr k žalované spořitelně trvá, jednak zaplacení platu příslušejícího mu podle služební smlouvy. K odůvodnění svého nároku uvedl, že byl suspendován u žalované spořitelny s okamžitou platností, že však disciplinární řád žalované spořitelny, na základě něhož se tak stalo, nebyl v době, kdy ho bylo užito, schválen ministerstvem vnitra a že proto jest neplatné rozhodnutí jak ředitelství, tak i výboru žalované městské spořitelny. Nižší soudy zamítly žalobu, odvolací soud z těchto důvodů: Jde především o to, zda služební a disciplinární řád, jenž nebyl schválen státní správou, byl neplatný ve služebním poměru mezi stranami. Na tuto otázku jest odpověděti záporně, neboť neplatnost ta by se týkala se zřetelem k tomu, že mezi stranami vznikla individuální služební smlouva, jen poměru mezi žalovanou spořitelnou a státní správou, nikoliv poměru mezi spořitelnou a žalobcem, a ježto disciplinární řízení proti žalobci bylo provedeno formálně správně podle disciplinárního řádu a není věcí soudu, aby se pouštěl do řešení, zdali disciplinární odsouzení žalobcovo bylo věcně správně či nikoli, jest výrok prvního soudu správný.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody :

Ani ten, ani onen nárok žalobou uplatněný není nárokem na náhradu škody pro předčasné propuštění podle § 29 zákona č. 20/1910 ř. z. a neplatí proto o nich ustanovení § 34 téhož zákona, že nároky z předčasného propuštění jest na soudě uplatniti do šesti měsíců ode dne propuštění, jak dovodil nejvyšší soud v rozhodnutí ve Sb. n. s. civ. čís. 13295, k němuž se pro stručnost odkazuje. Žalovaná spořitelna nemůže tudíž ani v dovolacím řízení míti úspěch s námitkou, že zažalované nároky nelze uplatniti pro zmeškání propadné lhůty § 34 zákona č. 20/1910 ř. z. Žalobce vyvozuje neplatnost svého propuštění jediné z toho, že disciplinární řád žalované spořitelny, podle něhož bylo proti němu provedeno disciplinární řízení, nebyl schválen ministerstvem vnitra podle § 34 zákona č. 302/1920 Sb. z. a n. a ani by schválen býti nemohl, protože prý jest podle svého obsahu nemravný a protože odporuje zákonu č. 302/1920 Sb. z. a n., upustiv v dovolacím řízení od námítky učiněné v odvolacím řízení, že disciplinární řád, podle kterého byl uznán vinným, pro něho vůbec neplatil. V příčině platnosti disciplinárního řádu žalované spořitelny vůči žalobci, stačí odkázati k odůvodnění napadeného rozsudku, které dovolací soud schvaluje, ježto z ustanovení § 34 zákona č. 302/1920 Sb. z. a n. neplyne, že disciplinární řád ministerstvem vnitra neschválený jest neplatný vůči zaměstnanci spo-

řitelny, u kterého se stal součástí jeho služební smlouvy. Otázku, zda by ministr vnitra schválil disciplinární řád žalované spořitelny hledě k vadám, které mu vytýká žalobce, není v tomto sporu třeba řešiti, ježto se týká poměru žalované spořitelny k státní správě a nikoli k žalobci. Že by disciplinární řád byl neplatný proti žalobci proto, že jeho obsah jest proti dobrým mravům a proti zákonu č. 302/1920 Sb. z. a n., nelze uznati již z toho důvodu, že se žalobce domáhá uznání platnosti své služební smlouvy se žalovanu spořitelnou, jejíž nedílnou součástí byl i disciplinární řád, podle něhož bylo provedeno proti žalobci kárné řízení. Nelze však ani uznati, že obsah disciplinárního řádu jest proti dobrým mravům nebo nezákonný. Žalobce vidí tyto vady disciplinárního řízení jen v tom, že ředitelství spořitelny není vyloučeno z kárného řízení a že prý má podle §§ 15 a 16 discipl. řádu větší moc než výbor spořitelny, který prý jest podle zákona č. 302/1920 Sb. z. a n. nejvyšším orgánem správy spořitelny. Avšak ani zákon č. 302/1920 Sb. z. a n., ani dobrý mrav nevyžaduje, aby ředitelství spořitelny bylo vůbec vyloučeno z kárného řízení proti zaměstnanci spořitelny, neboť jeho účast nezabavuje zaměstnance spořitelny výhod kárného řízení, na jehož provedení má podle služební smlouvy nárok, zejména nemění se tím nic na základním ustanovení § 14 disciplinárního řádu, že o kárném trestu rozhoduje kárný výbor. Zbývá tudíž jen rozřešení otázky, zda odvolací soud byl oprávněn přezkoumati rozhodnutí kárného výboru po stránce formální a materiální. Přezkoumání kárného rozhodnutí po stránce formální v odvolacím řízení nebylo potřebí, ježto nebylo sporné, že disciplinární řízení proti žalobci bylo provedeno formálně správně. Odvolací soud však neprávem odmítl přezkoumati materiální správnost rozhodnutí kárného výboru, ač byl k tomu povinen, jak dovodil nejvyšší soud v rozhodnutí ve Sb. n. s. civ. č. 3123, ke kterému se pro stručnost odkazuje. Poněvadž v této části svého rozsudku odvolací soud posoudil věc právně mylně a neučinil ani potřebných zjištění, není věc zralá k rozhodnutí (§ 35, odst. 2, zákona č. 131/1931 Sb. z. a n.)

Čís. 15744.

Nemocenské, poskytované revírní bratrskou pokladnou, jest zcela z exekuce vyloučeno.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1937, R II 525/36.)

Prv ý s o u d povolil vymáhající věřitelce proti povinnému k vydobytí splatného výživného a k zajištění nároku na výživné exekuci zabavením poloviny nemocenského, jež dostává povinný jako horník od revírní bratrské pokladny. Re k u r s n í s o u d návrh zamítl.

Ne j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímú rekursu.

D ů v o d y :

Rekursní soud správně zdůrazňuje nový doslov § 88, odst. 2, zákona č. 242/1922 Sb. z. a n. a podle čl. VI, odst. 2, zákona č. 200/1936 Sb. z. a n., jenž nezůstavuje žádné pochybnosti o tom, že nemocenské, po-